

ГЛУПАВИЯТ ВЪЛК

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Имало един вълк, който едва не умираше от глад — никъде нищо не можел да хване. Отишъл той при един селянин да го моли за прехрана. Престорил се на крайно злощастен.

— Селянино — рекъл, — бъди милостив! Дай ми нещо да похапна, защото иначе ще умра от глад.

— Какво да ти дам за ядене? — попитал селянинът.

— Каквото дадеш, това ще бъде.

— Ето там на поляната пасе поповата кобила. Тя няма да избяга. Хвани я и я изяж.

Втурнал се вълкът — топ-топ! — озовал се при кобилата.

— Здравей, кобило! Селянинът поръча да те изям.

— А ти какъв си, че ще ме ядеш?

— Аз съм вълк.

— Лъжеш, куче си!

— За бога! Вълк съм.

— Е, като си вълк, откъде ще започнеш да ме ядеш?

— От главата.

— Ех, вълчо, вълчо — рекла кобилата. — Ако наистина си решил да ме ядеш, почни от опашката. Докато стигнеш до средата, аз ще паса и ще се наситя: тогава и ти по-сито ще закусиш.

— Защо не! Като е така, така нека бъде! — рекъл вълкът и право за опашката.

Щом я дръпнал за опашката, кобилата дигнала крак и ритнала вълка с копито по муцуната. Вълкът и не разбрал жив ли е, или не е...

Кобилата избягала — стълб прах се вдигнал подир нея. А вълкът седи и си мисли: „Ех, че съм глупак: защо не я хванах веднага за гърлото!“ И пак се повлякъл към селянина да моли за прехрана.

— Селянино — рекъл, — бъди милостив! Дай поне малко да похапна, иначе ще умра от глад.

— Малко ли ти беше кобилата?

Заскимтял вълкът.

— Нека — рекъл — жива да я одерат, ремък по ремък. Не само че не ядох, но и цялата ми муцуна разби.

— Е, щом като е така — рекъл селянинът, — там над брега пасе сит овен. Изяж него!

Отишъл вълкът. Овенът пасял над брега на реката.

— Здравей, Овньо.

— Здравей!

— Селянинът поръча да те изям.

— А ти какъв си, че ще ме ядеш?

— Вълк.

— Лъжеш, куче си.

— За бога — вълк съм.

— А като си вълк — как ще ме ядеш?

— Как ще те ям ли? От главата ще започна.

— Ех, вълчо, вълчо — ако си намислил да ме ядеш, застани най-добре на брега и си разтвори устата — аз сам ще скоча в нея.

Застанал вълкът на стръмнината. Отворил уста — зее като пропаст. А овенът като се затичал, като го ударил в челото — вълкът се търкулнал в реката... Хубаво се наял!

Седнал клетият да плаче: „Какъв съм глупак! Ума ли си загубих? Где се е видяло живо месо само да ти скочи в устата?“

Мислил-мислил — пак при селянина: да моли за прехрана.

— Селянино — рекъл, — бъди милостив! Дай ми какво да е да похапна, а иначе ще умра от глад.

Селянинът казал:

— Какъв си лапач! Трябва нещо само да ти скочи в устата. Какво съм седнал да мисля за тебе! Върви — там на пътя една старица е изгубила сланина. Тя поне ще бъде за тебе, няма къде да избяга.

Послушал вълкът, отишъл на това място, гледа: лежи сланината.

Седнал вълкът и си мисли: „Хубаво, ще я изям, а тя е солена — ще искам да пия. Да отида най-напред да се напия с вода, а после...“
Отишъл.

Докато стигне до реката, докато се върне... Бабата в това време усетила, че сланината я няма; върнала се — гледа: тя лежи на пътя. И я взела. Върнал се вълкът — няма сланина.

Седнал той да плаче: „Какъв съм глупак! Ума ли си загубих? Къде съм тръгнал да пия, преди да съм ял?“

Седял, седял и така му се дояло — направо ух-х! Пак отишъл при селянина да моли за прехрана.

— Селянино — рекъл, — бъди милостив! Дай ми какво да е да хапна, иначе няма да доживея.

— Дотегна ми с това ядене! Но какво да те правя! Върви — там, близо край селото, пасе свиня. Изяж нея!

Отишъл вълкът.

— Здравей, свинко. Селянинът поръча да те изям.

— А ти какъв си, че ще ме ядеш?

— Вълк.

— Лъжеш. Куче си.

— Не, вълк.

— А нима вълк може да няма какво да яде?

— Няма.

— Щом като няма, качи се на гърба ми, а аз ще те занеса в село.

Там сега избират всякакви началства, може и тебе да изберат. Тогава ще бъдеш сит.

— Добре, носи ме.

Яхнал свинята. Стигнали до селото. А свинята като заквичала, вълкът се изплашил.

— Защо така квичиш?

— Свиквам хората на събрание, по-скоро да те изберат за началник.

Наизлезли хора из колибите: кой с ръжен, кой с прът, кой с лопата, кой с каквото намери. Спрял дъхът на вълка, толкова се уплашил.

— Кажи, къде тича толкова народ? — попитал той.

— Къде? При тебе.

Като наобиколил народът вълка, като почнали да го бият, да го удрят — отяло му се. Търтил да бяга и срещнал един шивач. Той ходел по пътя с аршин в ръка.

— Ще те изям — рекъл вълкът.

— А ти какъв си, че ще ме ядеш?

— Вълк.

— Лъжеш — куче си.

— За бога, вълк съм.

— Много си малък на ръст, дай да те премеря.

Засукал опашката му на ръка и почнал да го мери с аршина, като повтарял:

— Ето ти аршин надлъж, ето ти аршин нашир...

Вълкът побягнал!... И вече не при селянина, а при вълците...

— Братя вълци! Такава и такава беда ми се случи.

Те се впуснали след шивача. Гледа шивачът — беда. Вижда — наблизно дърво. Той на самия връх на дървото се качил. А вълците окръжили дървото, щракат със зъби... Глупавият вълк рекъл:

— Не, братя, така нищо няма да стане! Другояче ще направим; аз ще се изправа на земята, а вие ще се покачите на мене и един върху друг, като стълба ще стане!

Послушали глупавия вълк, накачили се един върху друг.

Най-горният вълк рекъл:

— Е, шивачо, слизай, ще те ядем!

— Ох — рекъл шивачът, — вълци, братя, смилете се над мене, не ме изядайте!

— Не, не може! Слизай!

— Почакайте — рекъл, — искам преди смъртта да си смръкна емфие.

Смръкнал — и апчхи! А на най-долния вълк му се сторило, че шивачът мери най-горния и казва: „Аршин.“ Дръпнал се бедният от страх и всички вълци се натъркаляли... Ех, че купчина! Глупавият вълк търтил да бяга. Другите вълци — по него. А шивачът слязъл от дървото и тихичко се прибрал в къщи. Живее и до днес с жена си и яде... И аз там бях, мед и вино пих, по брадата ми се стече, в устата ми не влезе.

Ето ви приказка, а на мен снопче гевреци.

На мене клас, а торба пари на вас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.